

ОБУХІВСЬКІ ВІСТІ

№1 (945)

20 СІЧНЯ 2023 РОКУ

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НОВИНИ ОБУХІВСЬКОЇ ГРОМАДИ
стор.2

В ОСТАННЮ ПУТЬ ПРОВЕЛИ ВОІНА-
ЗАХИСНИКА
стор.3

ВІЙНА ОЧИМА ДІТЕЙ. ТВОРЧИЙ
ДОРБОК ЮНИХ
стор.4

День Соборності України 22 січня

ДОРОГІ МЕШКАНЦІ ОБУХІВСЬКОЇ ГРОМАДИ!

День 22 січня 1919 року увійшов до національного календаря як велике державне свято - День Соборності України. Саме тоді на площі перед Київською Софією відбулася подія, про яку мріяли покоління українських патріотів: на велелюдному зібранні було урочисто проголошено злуку Української Народної Республіки і Західноукраїнської Народної Республіки. Виголошення соборницької ідеї стало могутнім виявом творчої енергії нації та прагнення до етнічної і територіальної єдності.

Ті вікопомні історичні події сформували підґрунтя для відродження незалежної соборної демократичної України та утвердження національної ідеї. У розмаїтій жовто-синій знамені 22 січня 1990 року наші сучасники поєднали живим ланцюгом злуку Схід і Захід України.

День соборності у 2023 році українці зустрічають під час повномасштабної війни з російськими загарбниками, протистоячи військам окупантів, відстоюючи державу і свободу, захищаючи гідність, честь, життя і незалежність своєї країни. Не з книжок знаємо, що територіальна цілісність України скріплена кров'ю мільйонів незламних борців, в числі яких і наші сучасники, які зі зброєю в руках захищають державу від російського ворога. Ми маємо бути свідомі того, що лише в єдності дій та соборності душ можемо досягти мети – перемоги України над російським загарбником і як наслідок - побудови вільної й демократичної країни, якою пишатимуться наші нащадки, пам'ятаючи про незліченні жертви, принесені на вівтар незалежності, соборності та державності.

Сердечно бажаємо вам, шановні жителі Обухівської громади, перемоги й миру, здоров'я і щастя, злагоди і твердої віри у світле майбутнє рідного краю та України!

Сергій КЛОЧКО, секретар Обухівської міської ради,
Виконавчий комітет Обухівської міської ради

НОВИНИ ГРОМАДИ

ДОПОМОГА ВІД НІМЕЦЬКИХ ПОБРАТИМІВ

Партнерський союз між Обуховом та німецьким Радебойлем пройшов перевірку на міцність. Сьогодні, як і понад два десятиліття тому, у скрутний для України час німецькі друзі готові простягнути нам руку допомоги та підставити дружнє плече.

«Це чергова партія медикаментів, яка прийшла для мешканців територіальної громади, - розповідає керуючий справами Виконавчого комітету ОМР Віктор Рогоза. - Крім медикаментів, у цьому пакеті допомоги - генератори для критичної інфраструктури, закладів освіти та культури, які використовуються при відсутності електроенергії».

За сприяння міністра федеральної землі Саксонії Обухівська громада зможе пережити можливий блекаут, адже ворог цілеспрямовано нищить енергетичні об'єкти, намагаючись позбавити українців електроенергії.

З початку широкомасштабного російського вторгнення в Україну гостро постало питання забезпечення медичною допомогою військових та цивільне населення. Як запевнили у міській раді, німецькі партнери надали усі необхідні документи, тож найближчими днями усі препарати будуть передані до об'єктів охорони здоров'я.

Розповідає Оксана Герасимчук, волонтерка, завідувачка дитсадка «Рушничок»: «Отримали чергову допомогу від наших німецьких друзів. Це дитячі підгузки, медикаменти, розчини для інфузій, для хірургії, стерильні рукавички. Дякуємо нашим побратимам і разом працюємо на перемогу».

НА ТЕРИТОРІЇ ГРОМАДИ ПРАЦЮЮТЬ ПУНКТИ НЕЗЛАМНОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОГО БІЗНЕСУ

У важкий час воєнного сьогодення не стоять осторонь представники місцевого бізнесу. Власним коштом вони облаштовують для громадян місця, де є можливість зігрітися й підзарядити гаджети. Інші послуги можуть бути платними на розсуд власників. Це так звані Пункти Незламності відповідального бізнесу.

Наводимо перелік Пунктів, де є генератори та можливість підзарядити пристрої:

Аптека «Подорожник» - вул. Київська, 1, працює щодня з 08:00 до 20:00 год.

Відділення Нової Пошти №3 - вул. Київська, 60а, працює - пн-пт: 08:00-19:00. сб-нд: 09:00-18:00.

Кафе «Зелено» - м-н Сосновий, 2, працює щодня з 10:00 до 20:00 год.

Відділення Нової Пошти №5 - вул. Каштанова, 9-б, працює - пн-пт: 08:00-19:00. сб: 09:00-18:00; нд - зачинено.

Аптека «Подорожник» - вул. Каштанова, 12с, працює: 08:00 - 20:00.

«Ощадбанк», відділення 10026/0538 - вул. Київська, 111, пн-пт: 09:00 - 15:00.

АЗК «SOCAR» - вул. Загребля, 21 цілодобово.

Піцерія «Смачна піца» - вул. Миру, 9а, працює з 10:00 до 20:00.

Відділення Нової Пошти №2 - вул. Київська, 119а, працює - пн - 08:00-19:00, вт-пт: 08:00-20:00. сб - 09:00-18:00; нд - зачинено.

Супермаркет «АТБ» - вул. Київська, 166к

АЗК «WOG» - вул. Піщана, 101-в, працює цілодобово.

Металосервісний центр «АВ метал груп» - вул. Промислова, 14а, працює з 08:00 до 16:00.

ПРАТ «Київський картонно-паперовий комбінат» - Київська, 130, працює з 08:00 до 20:00.

ВІЌЗНИЙ ПРИЙОМ МЕДИЧНИХ СПЕЦІАЛІСТІВ З ПРОВІДНИХ ЗАКЛАДІВ НАНУ

Напередодні Нового року в Обухівській поліклініці відбувся безкоштовний візний прийом медичних спеціалістів з Національного інституту серцево-судинної хірургії імені М.М.Амосова та Інституту нейрохірургії імені А.П.Ромоданова. Пацієнти, серед яких були члени родин наших загиблих воїнів, проходили огляд та отримували консультації від вузькоспеціалізованих лікарів третьої ланки. Така співпраця матиме продовження та дозволить мешканцям нашої громади ставитися дбайливо до свого здоров'я.

Провели новорічні свята для дітей

Новий рік - час подарунків, веселощів та сюрпризів. Час, коли панує магія добра. І хоча війна забрала у маленьких українців рік щасливого дитинства, діти все одно чекали на свято і зустрічали його із захопленням. У освітніх закладах Обухівської громади пройшли новорічні ранки. Цього року замість придуманого російсько-радянською пропагандою Діда Мороза до дітей прийшов наш український Святий Миколай, який вітав малечу з Новим роком та Різдвом і вручав подарунки.

Не порушуючи новорічних традицій, в Обухівському центрі культури та дозвілля для дітей пройшов новорічний мюзикл. Майже годину діти спостерігали за казкою, в якій добро перемагає зло. Весела атомфсера та гучні оплески маленьких глядачів були найкращою подякою акторам.

Новорічне дійство за всіма українськими традиціями організував за підтримки міської ради Обухівський центр творчості дітей, юнацтва та молоді «Романтик» (на фото).

- Ми підготували для дітей з інвалідністю та особливими освітніми потребами різдвяне дійство, головними дійовими особами якого стали вихованці наших гуртків, - розповіла заступник директора ОЦТДЮ Алла Андріївська. - На завершення вистави усі дітки, які були присутні на святі, взявшись за руки, загадали єдине бажання - перемоги Україні.

Вистава перенесла дітей у безтурботну країну дитинства, де панує мир і спокій, а не лунають вибухи і гудуть тривоги.

Спортсмени та тренери отримали нагороди

Щороку міська рада підбиває підсумки спортивних досягнень та нагороджує кращих спортсменів і тренерський склад за вагомий внесок у розвиток спортивного життя громади. Незважаючи на воєнний стан і важку ситуацію в країні, такий захід відбувся наприкінці року.

Секретар міської ради Сергій Клочко подякував спортсменам за гідне представлення громади на теренах району, області, республіки та за кордоном, побажав щастя, здоров'я та визначних здобутків у спортивному житті.

Нагородження прокоментував начальник відділу молоді, фізичної культури та спорту міської ради Максим Ельський: «Ми привітали спортсменів, які протягом 2022

року мали значні досягнення, виступаючи на міжнародній арені, чемпіонатах світу та України. Це боксери, представники змішаних єдиноборств, тхеквондо та ін. Наші спортсмени роблять упернені кроки на шляху до перемоги. І це відбувається завдяки висококваліфікованому тренерському складу, який докладає чимало зусиль для поповнення скарбниці нагород великої спортивної родини Обухівської територіальної громади».

РІЗДВЯНИЙ БЛАГОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ НА ПІДТРИМКУ ЗСУ ТА ВОЛОНТЕРІВ

Напередодні Різдва на головній площі Обухова відбувся благодійний концерт. Попри мороз з імпровізованої сцени лунали головні атрибути свята - різдвяні колядки та щедрівки у виконанні творчих колективів міста та релігійних громад. Зокрема, у благодійному концерті взяв участь народний хор «Явір» Київського картонно-паперового комбінату (на фото). Впродовж святкування збирали кошти на потреби 41-го окремого стрілецького батальйону, хлопці з якого захищають Донецький напрям, та на автомобіль для волонтерів ГО «Ми пам'ятаємо. Обухівщина», які щотижня доставляють гуманітарну допомогу бійцям на передову. Ініціатором збору стала відома волонтерка Лідія Андреева. За результатами підрахунку небайдужим містянам вдалось зібрати понад 47 тисяч гривень.

Майстри народного мистецтва, присутні на святкуванні, представляли свої вироби.

Містян частували гарячим чаєм, кутею та пірижками. Свято організовано та проведено за підтримки Видавничого комітету Обухівської міської ради.

ЦІЛКОМ логічно й закономірно, що доля звела цих двох дивовижних і талановитих (кожен у своїй галузі творчості) людей в одному й тому ж місці - вечорі вшанування пам'яті яскравого оперного співака Анатолія Солов'яненка, якому виповнилося б 90 років. Це відбувалося в Козині, де й проживав видатний митець, там же на селищному цвинтарі знайшов свій вічний спочинок. А зустрілися на меморіальному заході народна артистка України Людмила Семененко і невідомий дослідник минувшини Германівки, відомий краєзнавець Анатолій Шафаренко.

Напередодні вийшла друком 22-а (!) книга пошуковця «Германівка в іменах і подіях», у якій, крім багатющих матеріалів з історії рідного краю, представлено глядацьку творчість, майже сотню видатних особистостей села і людей, причетних до його розвитку. Взавши слово, А.Шафаренко пристрасно повідав про саму книгу, розповів про своє неовторне селомузей. По життю активна, відкрита до спілкування, Л.Семененко не втрималася, щоб не зауважити, що й вона має деякий стосунок до Германівки. Зазнайомилися, розговорилися і Анатолій Миколайович - Людмилу Федорівну обов'язково офіційно відвідати рідні місця.

Гостинно, коровав на вишиваному українському рушникові з рук вихованки школи мистецтв Софійки Фещук зустріли присутні в актовій залі схвилювану й зворушену такою увагою землячку. Так, германівці цілком обгрунтовано можуть вважати уславлену солістку своєю землячкою. Хоча Людмила Семененко формально й не народилася в Германівці, але значна частина її життя пов'язана із мальовничим селом на березі Красної.

На сільському цвинтарі спочивають батьки Л.Семененко, які напередодні Другої світової війни проживали в Германівці. Батько - Федір Прокопович Семененко - коринний германівець. Війну пройшов авіаційним механіком. Коли німці вдерлися до Києва, де мешкали Семененки, мама з маленькою Людмилою повернулася в Германівку. Тут пережили воєнне лихоліття, тут зустріли й перемогу. Хатина у центрі села неподалік Красної з плином часу не збереглася, але земля, на якій вона стояла, і через роки й десятиліття напевне ж зберегає тепло босих дитячих ніжок. Людмила Федорівна, не лише виконала останню волю батьків, поховавши їх на германівському цвинтарі, а й впродовж десятиліть регулярно відвідує родинне село, спілкується з родичами. І на цю творчу зустріч завітали двюрідний племінник Станіслав Семененко, старенька вже похресниця мами Надія Гордієнко. І ось тепер чи не перший офіційний візит народної артистки до дорогої їй Германівки. Ініційований А.Шафаренком, він був активним підтриманий колективами Германівського музею Козаччини - відділення Київського обласного археологічного музею в Трипіллі (Т.Грянка) та сільської школи мистецтв (Л.Попович).

СИМВОЛІЧНО, що творча зустріч відбулася саме в стінах дитячого освітнього мистецького закладу, адже і сама уславлена артистка, як довірливо розповіла вона, виступаючи, розпочинала свій шлях на велику сцену із такої ж звичайної школи, яка називалась тоді музичною, у містечку Дубно на Рівненщині, де служив в той час в авіаційній частині батько сімейства. Хоча вперше на чудовий голос і, як виявилось, найкращий спів серед восьмикурсників, вчителька звичайної школи цілком випадково звернула увагу, прослуховуючи вихованців для відбору заспівувачів на традиційну чергову якусь святкову демонстрацію. То був перший для дівчини досвід солістки. Л.Семененко переконана,

ЗУСТРІЧІ В ГЕРМАНІВСЬКІЙ ГРОМАДІ

НА ПОКЛИК ЗЕМЛІ БАТЬКІВ

РОЗВ'ЯЗАНА клятимі московськими агресорами війна, на жаль, триває. Хижі язики смертельної небезпеки сягають найвіддаленіших куточків країни. Напередодні на світанку, почувши вибухи від збиття за селом ворожих безпілотників, її реально відчули й жителі древньої Германівки. Та цей тривожний початок дня не залякав й не перешкодив проведеному важливого культурно-мистецького заходу - творчій зустрічі однієї з провідних солісток Київської Національної опери, народної артистки України Людмили СЕМЕНЕНКО з представниками громадськості села - шанувальниками пісні й оперного мистецтва, педагогами і юними вихованцями місцевої школи мистецтв, де й проходило дійство.

що неповторний голос передався їй генетично від мами, яка дуже гарно і навіть на диво професійно співала, мала веселу, товариську вдачу.

Навчання в музичній школі, наявність вродженого чудового голосу - все це сприяло майбутній артистці визначитися з подальшою освітою, вибором свого професійного шляху. Вона вступає до Київської консерваторії, старанно навчається і закінчує її з дипломом із відзнакою. Своїм неповторним ніжним сопрано, яке однаково прекрасно звучить на всіх регістрах, молода співачка вже тоді дивувала любителів співу і професіоналів. Випускниця бере участь у конкурсі в Київському театрі опери і балету імені Т.Г.Шевченка і як переможниця потрапляє до уславленої столичної опери.

«ПОТРАПИЛА в оточення корифеїв, - пригадувала пані Людмила в одному із своїх численних інтерв'ю (скільки їх довелося витримати за тривале й насичене творче життя, до речі, про відому солістку, її професійний злет і творчість на сцені розповідається у спеціально відзнятому документальному фільмі). - Це була золота плеяда, золота пора! Я зустріла дивного баритона Михайла Гришка... Співали Лариса Руденко й Бела Руденко (однофамільниці), Ніна Гончаренко, Лілія Лобанова, Зоя Христин, Євгенія Мірошниченко. Красень Дмитро Гнатюк був у розквіті. Трохи пізніше прийшов Юрій Гуляєв. Прекрасним басом вражав Андрій Кікоть... Не можу не згадати двох Вір - Любимову й Богацьку, Галину Шоліну й Ніну Місіну. Захоплював публіку унікальний тенор Анатолій Солов'яненко. Моїм улюбленим партнером став Василь Третяк, я дуже багато співала з ним... А диригенти які були чудесні! Костянтин Симонов, Стефан Турчак, Олег Рябов, Лев Венедиктов. Великим щастям було працювати з ними. Це

був золотий час нашого оперного театру!»

У сузір'ї унікальних творчих особистостей розцвів і талант неповторної володарки ніжного голосу, виконавиці понад 35 (!) оперних партій у театральних виставах (унікальне досягнення), українських народних пісень і піснених творів сучасних композиторів, учасниці численних урядових концертів, безлічі вітчизняних і зарубіжних гастролей. За всім цим стояв велетенський творчий труд, завзятість і наполегливість артистки. (Якось під час місячного перебування у Франції гастрольна трупа театру дала захоплення глядачам 19 вистав. І скрізь був аншлаг!). Театральні критики, не спережачись, визнали Людмилу Семененко помітною постаттю Національної опери України, яскраво діячкою музичної культури. Розповіді про її творчість присвячено не одну сторінку масивної книги з історії й сьогодення Київського театру імені Т.Г.Шевченка.

МАЙЖЕ півстоліття життя віддане театру, високому мистецтву оперного співу, майстерному втіленню численних героїнь вистав (до речі, не було постановки жодної з них, щоб у ній не брала участь землячка германівців), донесенню до глядача й слухача невмирущих мелодій українських народних пісень, які залюбки й проникливо мелодійно завжди виконувала. І під час зустрічі в Германівці Людмила Семененко пересипала своє слово, виступи Анатолія Шафаренка та інших учасників дійства все ще яскравим, молодим і сповненим мистецької жаги виконавцям популярних у народі пісень, творів улюбленої пані Людмили Платона Майбороди, Ігоря Шамота та інших композиторів на слова нашого Андрія Малишка («Рідна мати моя» - обов'язково), Володимира Сосюри, Дмитра Луценка. Дивовижно, що артистка і з літми зберегла свій неповторний голос, який і понині не втратив своєї свіжості,

оригінальну манеру виконання.

Під мелодійні звуки «Елегії» уславлено-го українського композитора-сучасника, Героя України Мирослава Скорика, яку виконали акомпаніатори пісенної програми вечора, викладачі школи мистецтв Олександр Шевченко (скрипка, він же й ведучий зустрічі) та Дарина Бондаровська (фортепіано), присутні хвилююче мовчання вшанували пам'ять Героїв, сучасних захисників України, які загинули за її незалежність і волю.

На закінчення зустрічі вдячні германівці вручили шановній гості декоративну таріль (робота народного майстра України, викладача школи мистецтв Миколи Поповича та художника Петра Дейлика), на якій мистецько тонко відображено куточок історичної Германівки 11 століття; книги А.Шафаренка з історії села, букети квітів. Кожен пісенний виступ співачки нагороджувався щирими оплесками й вигукми «Браво!».

Натомість народна артистка передала сільському музею одну із своїх театральних суконь, в якій виступала на оперній сцені, туфлі та інші артистичні атрибути, історичні фото з вистав, у яких вона втілювала образи своїх численних героїнь із оперних спектаклів, сімейні світлинки. Напередодні дня Святого Миколая почастивала найменших учнів школи мистецтв цукерками-солодощами із своєї напівчарівної шкатулки.

НАПЕРЕДОДНІ у сільській картинній вже відкрито тимчасову невеличку експозицію з портретом Людмили Федорівни, що коротко розповідає про театральну та концертну творчість уславленої артистки. Але й там всі експонати через обмаль місця не вдалося виставити, а тепер з врахуванням нових оригінальних надходжень-подарунків від мисткині годі й говорити про якусь навіть мінімальне розширення експозиції. І в колах германівських шанувальників зароджується може й смілива, але чому не реальна думка-пропозиція, щоб відкрити у селі окремий музей оперної знаменитості. Адже далеко не кожне село та й містечко може похвалитися й гордитися своєю народною артисткою України.

ЗАКІНЧИЛАСЯ цікава й насичена змістовністю творча зустріч. Як і очікували організатори, вона проходила в атмосфері тепла й сердечності, щирості почуттів й побажань. Встигло десь схватитися за низькими хмарами скупе грудневе сонце, починав схилитися до вечора такий же короткий зимовий день, та виходили германівці із затишного особняка школи мистецтв на вулиці поета Андрія Михайлюка з просвітлілими й одухотвореними виразами на обличчях від спілкування з високим мистецтвом співу, з його талановитою, але такою відкритою й доступною носійкою, з гордістю, що їхня землячка - народна артистка України Людмила Семененко була і залишається помітною постаттю Національної опери України, яка зробила і свій талановитий внесок у її розвиток і вихід та визнання на європейському, а то й світовому рівні. А гарний настрій додає сил і впевненості, з якими легше долати будь-які труднощі й складнощі воєнного часу, наближати перемогу у ще одній національно-визвольній війні українського народу.

Іван ПІДГАЄЦЬКИЙ

На світлинці: народна артистка України Людмила Семененко (в центрі) з ініціатором творчої зустрічі Анатолієм Шафаренком, експертом Музею Козаччини Тетяною Харченко та кореспондентом «ОВ» біля експозиції, присвяченої творчості оперної солістки, у сільській картинній галереї.

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНИ!

ДОВГИЙ ШЛЯХ ДОДОМУ ІВАНА ХАЙЛАКА

Початок року приніс гіркі новини для нашої громади: мартиролог загиблих земляків поповнився ще одним ім'ям. 5-го січня Обухів попрощався з військовослужбовцем Іваном ХАЙЛАКОМ - старшим солдатом, стрільцем-снайпером 3-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону 72 ОМБр. Складним і тривалим - понад два місяці - виявився шлях додому 31-річного бійця. Тіло Івана довго не могли знайти, він залишився там, на Донеччині, в окупації. Рідні до останнього сподівалися на диво, але дива не сталося...

Покоління, народжене в 90-х, до якого належить Іван, це покоління, яке за своїми поглядами, ідеями та цінностями вирізняється від інших. Це покоління вільної та нескореної країни. На їхню долю випало пережити три революції і війну. Саме вони першими майже дев'ять років тому пішли на фронт боронити Україну, так само і зараз вони відчайдушно тримають оборону.

У багатодітній родині Хайлаків Іван був старшим з чотирьох дітей. Правда, по батьку Іван мав старшого брата Максима. Хлопець завжди піклувався про менших - сестру Тоню, братів Владислава та найменшого Женю.

Оксана Валентинівна, мама Івана, розповіла, що Іван з дитинства був занадто відповідальним, любив виховувати менших - брата і сестру, а з появою Євгена - і поготів. З повагою ставився до старших - допомагав матері (батько помер), вітчиму Андрію Олександровичу, опікувався бабусею, словом у сім'ї він заслужив беззаперечний авторитет. А ще хлопець любив готувати і часто балував домашніх вишуканими стравами. Там, на передку, він матиме позивний Рататуй (чи то за назвою блюда, а чи за іменем кулінара з однойменного мультика). У проміжках між боями з власної ініціативи Іван готував для побратимів свої фірмові страви, хоча за військовою спеціальністю був стрільцем-снайпером 3-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону відомої 72-ї бригади імені Чорних запорожців, яка минулого року наприкінці березня зупинила ворога на підступах до столиці. Чорні запорожці для російського війська як

складі бригади Чорних запорожців. У 2014-го підрозділ, в якому служив Іван, утримував оборону навколо Маріуполя та Волновахи на Донеччині (Приазов'я).

Розповідаючи про Івана, його однокласниця Ірина Ісаєнко сказала:

- Іван був комунікабельним, порядним і дуже добрим. Любив тварин. Це мій друг дитинства. Після уроків Ваня часто допомагав мені з домашніми справами, якими часом підгружали дорослі, щоб потім разом піти гуляти. У школі в нас була дружна компанія. Пригадую, як на городі у своєї бабусі Олі він спорудив чималеньку халабуду, в якій ми з друзями часто засиджувались після уроків, вирішуючи свої дитячі справи. Ваня любив щось майструвати своїми руками. Трудом було найкращим шкільним предметом, тому після дев'ятого класу він і обрав спеціальність столяра. У своїй останній з Іваном зустрічі він пообіцяв зробити дерев'яну гойдалку для моїх дітей... Ділився планами на майбутнє, казав, що дещо з наміченого вже зробив - машину вже купив, залишилось купити житло і можна одружуватись... Я знала, що Іван на війні. Шокувала звістка про його загибель. Досі не віриться, що цієї світлої людини вже немає серед нас. Важко говорити про нього в минулому часі...

Так само тепло про хлопця відгукується і його класний керівник - вчителька української мови школи №1 імені А.Малишка Валентина Іванівна Крук:

- Це був перший мій випуск в якості класного керівника. У 90-х роках була практика до укрупнення класів, тому з трьох класів молодшої школи сформували два і я прийняла на навчання 38 дітей. Але

серед них Ваня вирізнявся доброю, старанністю і працелюбством, здатністю прийти на допомогу за першим проханням. Поважав старших, дуже любив свою бабусю, свою родину, мав багато товаришів. Його усмішка з ямочками на щоках мене «обеззброювала». Я не здивована, що Іван був першим серед тих, хто пішов захищати рідну землю. Він звик захищати менших у родині, тож не зміг залишитися осторонь у важкий для країни час. Шкода, що на війні гине цвіт української нації. Співчуваю рідним Івана. Це важка втрата для усіх нас.

... Після школи майстровитий хлопець вступив до вищого професійного училища деревообробки у столиці, аби

Відкритим, добрим і усміхненим залишиться у пам'яті рідних, друзів і знайомих Іван ХАЙЛАК.

здобути фах столяра-верстатника, встиг відслужити строкову службу в лавах Збройних сил, попрацювати на підприємстві «АЕРОК», коли у 2014 році розпочалася перша російська агресія. Іван Хайлак взяв до рук зброю і разом з побратимами став на захист своєї країни від ворога. Так у його житті уперше з'явилося донецьке містечко Волноваха. Через рік, повернувшись додому, влаштувався на попередню роботу, але змушений був її залишити, бо далось взнаки перебування на війні. Хлопець потребував негайної операції на хребті, після якої перейшов на легшу працю. Так Іван став водієм таксі.

Перший раз Іванко пішов на війну в 2014 році, - розповідає про сина Оксана Валентинівна. - Він потрапив у саме горнило, на Донбас, у Волноваху. Про те, що там робилося, син не розповідав, але я розуміла, що там не мед. По телефону Іван намагався мене заспокоїти, казав, що ворог не пройде далі, бо у нас є він - надійний захисник. Вже коли син прийшов додому, я намагалась розпитувати, як йому там було, а він каже: «Мамо, краще вам не знати». І я розумію, що він оберігав нас від усього - від болю, жаху і хвилювань. А хіба можна матері не хвилюватись, знаючи, що на війні на кожному кроці чатує небезпека. Коли ж минулого року розпочалась війна, Іван одразу ж пішов до військового пункту. Знову потрапив до 72-ї бригади імені Чорних запорожців. Перший час був у Вишгороді, дзвонив рідко, говорив мало, бо й новини були невтішні. У складі бригади захищав Київ, Бучу, Гостомель та Ірпінь. Потім бригаду перекинули на Донеччину, і знову у житті його сина з'явилась Волноваський район. Дуже переживав Іванко за усіх нас - і за мене, і за сестру Тоню з племінником Аланом, і за брата Владислава, який також боронить Україну, і за найменшого Євгенчика, за вітчима Андрія, з яким у нього склалися добрі стосунки. Незважаючи на те, що Андрій є біологічним батьком молодшого сина, він ніколи не ділив дітей на своїх і чужих, завжди казав: «Усі діти - наші». Пригадую перший масований ракетний удар російських негідників 10-го жовтня, коли обстріляли і нашу громаду: Іван подзвонив мені, заспокоював, розповідав, куди треба сховатись, щоб захиститись від уламків, інструтував як поводитись у критичній ситуації. Як він сказав, проконтролював ситуацію. Ми з ним проговорили півдня, аж до відбою тривоги. А взагалі син дзвонив, коли міг. Я розуміла і не надзвонювала. Частіше спілкувались у Телеграмі. Останній раз я

розмовляла з сином 23 жовтня. Він просив нас бути обережними, не ігнорувати тривоги. Про себе був небагатослівним, правда сказав, що росіяни часто обстрілюють Вугледар і довколишні села, накривають вогнем їхні бойові позиції, ще просив молитися за нього. Думаю, спостерігаючи оте пекло наяву, він відчував біду. 24-го жовтня я написала синові: «Бережи себе». Він відповів.

...А потім настав той чорний день 29 жовтня, коли противник штурмував їхній підрозділ біля Павлівки. Бійці 72-ї ОМБр відважно тримали оборону, але під шаленим тиском переважаючих сил ворога, які накривали позиції наших бійців артилерією та градами, змушені були відступити. У тому районі полягло чимало наших захисників. 13 жовтня у бою під Павлівкою загинув ще один відважний обухівець - Євгеній Чернушок.

Відома обухівська волонтерка «мама Ліда», які її всі називають, Лідія Андреева у промові на похороні з болем і гіркою розповіла, що біля Павлівки, на превеликий жаль, залишилися наші хлопці. Цей район не контролюється українськими військовими, тож забрати загиблих наша сторона не має можливості.

- Після 29 жовтня зв'язок з Іваном зник, - продовжує Оксана Валентинівна. - Він не відповідав на дзвінки, не з'являвся в Телеграмі. Я не знаходила собі місця, хвилювалась, день і ніч молилася за сина. А 3-го листопада з військовою принесили повідомлення, що Іван зник безвісти: його немає ні серед живих, ні серед поранених, ні серед мертвих. І з цього часу почався мій особистий пошук сина: я дзвонила в усі дзвони, зв'язувалась з тими, хто б міг допомогти. Але все було марно. Так тривало до 21-го листопада. Я була у всіх можливих групах по пошуку військових, і на одному рашистському телеграм-каналі «Опознай хохла по чубу» я побачила... свого сина. Поряд були виставлені його документи - паспорт, військовий квиток і посвідчення УБД. Ніч я проголосила, а на ранок пішла до поліції повідомити, що я таки знайшла Івана... У цьому ворожому месенджері були виставлені фотографії тіл дев'яти наших воїнів, і тільки в Івана були документи. Головною задачею для мене стало тепер повернути сина додому будь-якою ціною. Я подала заяву на обмін, і через місяць, 26 грудня, група Котенка поміняла наших загиблих, в тому числі й мого Івана, на росіянина. 3-го січня я поїхала на опізнання до Києва. Це був Іван. Нікому не бажаю пережити те, що пережила я. На 5 січня призначили його похорон...

11 грудня матері Івана - Оксані Валентинівні виповнилось 50 років. У розмові вона зізналась, що на день народження купила собі чорну хустку - символ скорботи за її Іванком. За словами пані Оксани, із загибеллю Івана їхня велика родина залишилася без захисту, того незримого захисту, який відчував кожен - і мати з вітчимою, і сестра з братами...

Вкотре переконуюєся, що українській матері заради своїх дітей роблять неможливе - завдяки наполегливості Оксані Григоренко (Хайлак) вдалося знайти, ідентифікувати і повернути додому сина. Нязкий уклін вам, українська жінко, на долю якої випали важкі випробування.

... День 5 січня виявився не по-зимовому дощовим. На центральній площі Обухова - покрита державним прапором та прапором 72-ї бригади імені Чорних запорожців труна з тілом Героя, який загинув за свою Батьківщину. Попри рясний дощ і рвучкий вітер, по обидва боки площі у скорботі зібрались обухівці.

Відкриваючи траурний мітинг, секретар міської ради Сергій Ключко сказав: «У важкий час мужній воїн Іван Хайлак став на захист своєї родини, громади, України і віддав найдорожче - життя. Низько схилиємо голови перед Героєм і пам'ятимемо про жертвність наших захисників». Промовці сумного заходу ділилися спогадами про Івана, співчували рідним. Священники Обухівського благочиння ПЦУ провели поминальну літню за загиблим.

Хвилиною мовчання вшанувала громада подвиг військового. Важкі хвилини прощання для рідних, друзів, побратимів Івана. Домовина потонула у квітах.

Коли рушила траурна колона і труну з тілом Героя несли на плечах його побратимів, обухівці опустили на коліна.

Патріот української землі, обухівець Іван Хайлак знайшов свій останній прихисток на міському цвинтарі «Польові», де поховані його земляки - Герої російсько-української війни. Світла їм пам'ять...

Олена ДРАЧУК

Родина Хайлаків - брати Іван, Владислав, Євгенко та сестра Антоніна.
Фото з домашнього архіву Оксани Григоренко (Хайлак).

страшний сон, бо мають славу історію, а їхній девіз: «Україна або смерть!» говорить сам за себе. Так сталося, що і в 2014, і в 2022-му Іван воював у

ПрАТ «ККПК» - ОДИН З НАЙБІЛЬШИХ ПЛАТНИКІВ ПОДАТКІВ НА КИЇВЩИНІ

Сплата податків – суттєвий інструмент економічної безпеки, що так важливо для нашої країни у воєнний час, та ресурс для функціонування і розвитку місцевої громади.

Тому Київський картонно-паперовий комбінат, як соціально відповідальний бізнес, є добросовісним та одним з найбільших платників податків на Київщині. Підприємство трічі очолювало всеукраїнський річний рейтинг «Сумлінні платники податків».

Всі види відрахувань сплачуються вчасно, що дозволяє комбінату бути надійною опорою для кошторисів всіх рівнів, про що повідомляється на офіційних джерелах інформації ККПК.

За 2022 рік ККПК сплатив до бюджетів усіх рівнів 908,3 млн грн, з яких 614,7 млн грн було перераховано до державного бюджету, а 293,6 млн грн – до місцевого, що складає майже половину міського кошторису Обухівської міської територіальної громади на поточний рік.

РЯТУВАЛЬНИКИ ОБУХІВСЬКОГО РАЙОННОГО УПРАВЛІННЯ ПРОВЕЛИ РЯД НАВЧАНЬ З НАСЕЛЕННЯМ

3 січня рятувальники Обухівського РУ ГУ ДСНС України у Київській області з метою запобігання надзвичайних ситуацій або подій, пов'язаних з газовим обладнанням, генераторами та електронагрівальними приладами, провели на території району навчання з населенням щодо правил поведінки під час використання такого обладнання. Під час заходів фахівці ДСНС звернули увагу на основні правила поведінки та кожному вручили пам'ятки, на яких вказані дії громадян під час використання даного обладнання.

Владислав СЕКРЕТ, провідний інспектор відділу запобігання надзвичайним ситуаціям Обухівського РУ ГУ ДСНС України у Київській області, старший лейтенант служби цивільного захисту

ВСТАНОВЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ МЕЖ:

27 січня 2023 року о 10:00 відбудуться роботи по встановленню меж 2-х земельних ділянок в натурі (на місцевості) за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, с.Деремезна, вул.Центральна, 2, площею 0,454 га, які належали померлому **ГЛЕВАЦЬКОМУ Григорію Антоновичу (спадкоємець Глевацька Т.Г.)**. Прохання до суміжних землевласників - **Шадур Л.В., Загребнюк К.П.** та представника Обухівської ТГ з'явитися за вказаною адресою. Контакт. тел. 067-966-16-36

27 січня 2023 року о 10:00 будуть проводитися роботи по встановленню меж земельної ділянки **гр. КИЯНИЦІ Івана Лук'яновича** за адресою: Київська область, Обухівський район, с. Долина. Власників суміжних земельних ділянок просимо з'явитися для погодження меж. Контактний тел.: 098-877-18-99.

27 січня 2023 року об 11:00 будуть проводитися роботи по встановленню межових знаків земельної ділянки **гр. ОБРАЗЦОВА Віталія Миколайовича** для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка) за адресою: Київська область, Обухівський район, с. Підгірці, вул. Боровкова, 40, площею 0,1200 га. Просимо суміжних землекористувачів: **Березового Ігоря Васильовича** (3223186801:13:003:0063), **Образцову Тетяну Віталівну** (3223186801:13:003:0077) та представника **Козинської селищної ради** з'явитися для погодження меж. Контактний тел.: 0965977156.

Вважати недійсним втрачений військовий квиток, виданий Орджонікідзевським РВК в м.Маріуполь **ЧАСТЛИВОМУ Роману Геннадійовичу**.

Вважати недійсним втрачений військовий квиток НУ 3968785, виданий Обухівським РВК 17.04.1986р. **ЗАХАРЧУКУ Валерію Петровичу**,

Вважати недійсним втрачений військовий квиток, виданий Обухівським РВК **ПРОЦЕНКУ Сергію Вікторовичу**, 01.12.1988 р.н.

Вважати недійсними втрачений військовий квиток НУ 8392653, виданий 15.06.1984р. Подільським РВК міста Києва на ім'я **ЧОРНОВОЛ Віктор Андрійович** та дозвіл на зброю, виданий Обухівським РВК.

Громадсько-політична газета «ОБУХІВСЬКІ ВІСТІ». Свідоцтво про державну реєстрацію КІ № 1745 від 24.01.2019 року. Засновник/видавець: ПП «Редакція газети «Обухівські вісті». Код ЄДРПОУ 35470860. Р/р UA96305299000026004040121517 в АТ КБ «Приватбанк», ФО 305299

Приймаємо замовлення на оголошення та рекламу. Вартість 1 кв.см - 15 грн.

Іміджеві статті, передвиборна агітація, матеріали на правах політичної реклами: вартість 1 кв.см площі - 30 грн.

ТВОРЧИСТЬ НАШИХ ЮНИХ ЧИТАЧІВ

НЕСТЕРПНИЙ БІЛЬ ДИТЯЧИХ ДУШ

Нині в Україні йде війна із жорстоким ворогом. Події сьогодення глибоко вражають душі не лише дорослих, а й дитячі серця і душі, котрі також відчують пекучий пульс непростого часу. Юне творчо обдароване покоління народжує з-під пера власне бачення оточувальної дійсності. Творчий доробок учнів Академічного ліцею №4 міста Обухова сповнений нестерпним болем, патріотизмом і любов'ю до України, співпереживанням до людських долі, а також світлою вірою у нашу перемогу.

В УКРАЇНИ-МАМИ БЛАГОРОДНІ ОЧІ

В Україні-мамі благородні очі
І мені без неї на землі не жити.
Я завжди до неї пригорнутись хочу,
Бо вона для мене оберіг і сонце,
Світлий промінь щастя у ясній віконці.
Україно-мамо, ти - мій рай великий
І в моєму серці житиме навки.
Серцю нарідніша дорога місцина,
Хай завжди тут лине мова солов'їна!
А які дівчата милі і вродливі,
Їхні вишиванки ой які красиві.
Хлопці наші мужні, в світі найсильніші,
Матері - ласкаві, добрі, найрідніші.
Дякую матусі - українці, найрідніші.
Рідна Україна - це одна сім'я!
Безпала Марина, 4 клас

РІДНУ МОВУ ЗНАЙТЕ

Наша мова калинова,
Солов'їна та чудова.
Суржиком не розмовляйте.
Українську мову знайте.
Як не скажеш «паляниця»,
Засміється вся столиця.
Військо з нею силу має
Із гармат в Москву пуляє.
Отож рідну мову знайте,
Суржиком не розмовляйте!
Лігоцька Злата, 7 клас

УКРАЇНІ

Я народилась в Україні,
Вона в мені назавжди є.
У серці рідна і єдина
Життя наповнює моє.
Весною розпускає квіти,
Зимом замита ліси.
На небо глянеш ти між віти-
Завме твій подих від краси.
Розправте неосянні крила.
Відкрийте серце для добра,
Вона для нас найкращий, милий
І найдорожчий в світі край.
Кріпчак Анна, 8 клас

УКРАЇНО, МОЯ НЕНЬКО

Україно, моя ненько,
В мене ти одна рідненька.
Ти воюєш з ворогами,
Кров тече твоя струмками.
Ти скоритися не хочеш,
Хоч і плачуть карі очі.
А душа і ніжна, і чиста,
І, як сонце, промениста.
Буду жити в Україні,
В дружній і міцній родині,
Тут, де здійснюються мрії,
В мирній і новій країні.
Назаренко Дар'я, 10 клас

НЕ ВІДАМО КРАСИ!

Чому не можна жити нам в мирі на землі
Як інші всі народи - без болю і жалю?
Чом ворог топче землю? Вона для нас одна!
Якщо її загарба, то зникне геть вона.
Рашисти, як мікроби, спустошують красу,
Щоб знищити Україну збудовану усю.
Ще хочуть наші води, простори і ліси.
Ми станемо до бою - не відамо краси!
Вона нас звеселяє, вітрами обіймає,
Дощами умиває і сонцем зігриває.
Усім тепло дарує і безмежну синь небес.
Погляньмо разом в небо -
там безліч є чудес.
У мирі хочем жити, дружити, мандрувати
І нову Україну з руїн відбудувати.
Візьмімося за руки,
тримаймо мужньо стрій!
Вперед, до перемоги! Здаватися не смій!
Мороз Сергій, 10 клас

ОБУХІВСЬКА МІСЬКА РАДА КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ ПОВІДОМЛЯЄ ПРО ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСУ НА ЗАЛУЧЕННЯ СУБ'ЄКТА ОЦІНОЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ ЕКСПЕРТНОЇ ГРОШОВОЇ ОЦІНКИ ДВОХ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК:

- площею 2,3058 га кадастровий номер 3223110100:01:003:0211 цільове призначення - для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель та споруд будівельних організацій та підприємств (код КВЦПЗ 11.03), вид використання земельної ділянки - під існуючий майновий комплекс, за адресою: вул. Київська, 25, м. Обухів, Київської області;
- площею 0,2646 га кадастровий номер 3223110100:01:003:0214 цільове призначення - для будівництва та обслуговування будівель торгівлі (код КВЦПЗ 03.07), вид використання земельної ділянки - під власний торговельно-комерційний центр, за адресою: вул. Київська, 27, м. Обухів, Київської області.
Критерієм відбору виконавців є ціна робіт за виготовлення звіту про експертну грошову оцінку земельної ділянки, строк виконання робіт та підтверджений досвід роботи.

Суб'єкту оціночної діяльності надати копію сертифіката оцінювача з експертної грошової оцінки земельних ділянок, зареєстрованого, в Державному реєстрі оцінювачів з експертної грошової оцінки земельних ділянок та всі документи, які вимагаються замовником для підтвердження кваліфікаційних вимог (в електронному та/або паперовому вигляді).

Строк подання конкурсної документації: до 31.01.2023 року.
Конкурс відбудеться 06 лютого 2023 року о 10.00 в приміщенні Обухівської міської ради Київської області. Поштова адреса, за якою подаються документи: вул. Київська, буд. 14, м. Обухів, Київської області, 08700 (Земельний відділ Виконавчого комітету Обухівської міської ради Київської області). Звертатися за тел. (04572) 5-02-86. Контактна особа – **Стрілець Анатолій Васильович**.

КВПП «Обухівська друкарня» надає поліграфічні послуги: верстка і друк газет, виробничих журналів, бланків, етикеток; порізка картону, виготовлення архівних та інших коробок. Тел. 097-972-05-90, 097-482-46-83 E-mail: obuhudruk@ukr.net

08700, Київська область, м.Обухів, вул.Малишка, 6, e-mail: vistibuhova@ukr.net

Директор Драчук О.М.
Редакція може не поділяти позицію авторів публікацій, які несуть відповідальність за зміст і достовірність викладених фактів.

МАТЕРИНСЬКА ЛЮБОВ

Сидить собі мати біля вікна,
Сорочку для сина шиє вона.
Голка із ниткою грає в руках,
В думках надія, чекання і страх.
З вуст материнських молитва зрина,
Просить за всіх українців вона:
«Мати Небесна, спаси, збережи
І від нещастя застережи
всіх українців від звірства москви.
Мати Небесна, почуй молитви.
З неба поглянь – страждаємо ми!
Янгол-хранителю, чуєш мене?
Син мій на фронті волю кує.
Ти ж там приглянь, від біди відведи,
В рідну домівку його приведи».
Мати сорочку все шила і шила,
Доки рука вже її заніміла.
День змінив ніч, а сина нема,
В серці тривога - холодна зима.
Раптом бринить телефона дзвінок,
В слухавці голос промерз до кісток:
«Мамо, ти як там? У все живий,
Рідна, не плач, повернись, завжди.
Лиш дочекайся, мабуть, весни
І я приїду до тебе з війни».
Мати щаслива пекла пірижки,
Тісто чіплялося їй до руки.
Вже не читала новин тих сумних...
Дуже чекала ясної весни.
От тільки ворон частіш прилітав
Та у віконце її заглядав.
І недарма, бо червона весна
Кров'ю України залила сповна:
Бучу, Ірпінь, Мелітополь, Херсон...
Наче це все – один страшний сон.
Знову сидить, сорочка в руках,
Сльози гарячі застигли в очах:
«Що ж ти синочку, не стримав тих слів
І матір залишив одну на землі».
Встала з-за столу, пішла до ікон.
Словом вже їй не допоможе ніхто.
Вийшла у двір — глянь в небеса –
І побіліла русява коса.
Янгол над нею у небі кружляв -
Сина згадала ще немовлям.
З криком до неба здіймалися руки,
Щоб розігнати між хмар чорних круків.
Раптом, як блискавка, сокіл примчав -
Чорних потор за мить розігнав.
Гуменюк Анастасія, 11 клас

ДО РОСІЙСЬКОГО СОЛДАТА

Я більше не можу мовчати,
На світ весь я буду кричати:
Ти вбив маленьку дитину!
Чим же вона завинила?
Тепер ангелочок на небі
Пухнасті хмарки обіймає.
А тебе, кате безжалний,
Не Бог, ЗСУ покарає!
Поруч з дитям - мертва мати
Схилилась над донею, так
Хотіла її захищати,
Коли мчав ворожий літак.
А тут, де гралися діти,
Пройшов ненависний танк.
Влучати по мирних людях
Хотілось йому просто так.
Поголовий знищив будинок
І школу, й дитячий садок.
А кажеш на камеру просто:
«Я на учення шел!»
Пробачення жалібно просиш,
Мовляв, ти нічого не знав.
Чому не задумався досі,
Чому на Україну напад?
І жоден із нас не пробачить
За звірства, які ти чинив.
Ти є окупант, а це значить -
Тобі лиш ненависть і гнів!
Рогоза Варвара, 11 клас